

Sisma, 2020. január

Első nap, január 2. csütörtök: Nem sokat aludtam, hiszen az esti pakolás erősen bele nyúlt a mai napba. Viszont miután mindet jól előkészítettem vagy már be is pakoltam, hajnali 4-kor aludni tértem. Másfél óra alvás után felébredtem, és reggel kis késéssel érkeztem Petihez (7:20-ra), de még így sem volt mindenki ott.

Néhány perc múlva telefonon értesültünk arról, hogy ketten nem jönnek, így megváltozott a kocsibeosztás, és némi tér is keletkezett a csomagtartóban, így Petiéknél hagytuk a tetőboxot.

Zsolti céges autója és Magyar Péter macskája

Az érdi Spar-nál stabilizálódott véglegesen a kocsibeosztás, így történetesen egy autóban (bordó Opelben) a következő személyek utaztak:

- Viczián Zsolt,
- Viczián István,
- Magyar Péter,
- jómagam (Turi László).

Természetesen ezt némi kajavásárlás előzte meg, ahol kiderült, hogy a péksütiket nem elég csak zacskóba tenni, hanem a zacskókat matricázni is kell. E matricázás hiánya egyikünknek sem tűnt fel, de az mélyen beleivódott a tudatunkba, hogy a pénztárosnő nagyon sokat kínlódott és gyakran emlegette ezt a matrica-dolgot.

Elindultunk, a szombathelyi Decathlon-nál egy cipővásárlást is szeretnénk volna beiktatni, de technikai okok miatt zárva volt, így a közeli Tescóban oldottuk meg a dolgot. A Tesco áruházban sok jó holmi le volt értékélve, ezért mind a négyen vettünk felső részt is. Szombathely szélén lévő MOL-kútnál tankoltunk és folytattuk utunkat Ausztria felé. A nap ragyog, a tiszta és enyhén párás időben már az osztrák Mészkö-Alpok keleti része is látható.

Pakolás a Tesco parkolójában: több cuccot ezután már nem vásárlunk!

Tarvisioi határátlépésünket követően Kb. 13 órakor kezdtük meg a komolyabb emelkedést. A szűk hegyi úton eleinte egy személyautó, majd azt elhagyva egy lakóbusz haladt igen gyorsan.

Ekkor telefonáltak Josiék, hogy merre vagyunk, kb. mikor érünk oda. A magasabb csúcsok hősípkái élesen tükrözték vissza a napsütést. 14 óra előtt értünk fel a Sella Nevea-hágóba.

Túránk szervezője és vezetője: Josi, ő járt a legtöbbet a Sismában.

Elsőre a parkoló melletti szálloda kávézójába mentünk, majd rájöttünk, nem jó helyen járunk. Hívtuk Josit, aki mondta, hogy a parkoló másik oldalán található kávézóban vannak. Odamentünk, jó volt találkozni a többiekkel. Néhány perc beszélgetés után együtt mentünk a parkolóba, hogy kezdetét vegye az első nagy pakolás.

Szerencsére egymáshoz közel parkoltunk, és csak 2 közös bag volt. Egyiket én vettem magamhoz és együtt elsétáltunk, pontosabban elvándoroltunk a felvonóhoz. A felvonó pénztárosa nehezen értette meg, hogy csak egy oda-vissza jegyet kérünk. Ezt minden embernél külön el kellett magyaráznunk, így mi Petivel együtt vettük meg jegyeinket.

Egy kabinba szálltunk, bár volt egy pár síelő, akik láthatóan odébb állva külön kabinba szerettek volna beszállni, de erre a mi kis nyolcas kabinunk nem volt alkalmas. Vidámak voltunk, örültünk eddigi sikereinknek.

A szürkés völgy lassan tűnt el magunk alatt és a napsütés fényáradatának köszönhetően a magasabb régióban világosság és ragyogás vette át a szerepet. Ez a jelenség növelte szabadságérzetünket, és boldogan szálltunk ki a felvonó kisméretű kabinjából.

A házig tartó 2 perces sétánkat ledöngölt hóban tettük meg. Nem volt hideg, a hó csak enyhén csikorgott a lábunk alatt.

A háznál beültünk egy italra, és cuccok lepakolására megkaptuk az alsó, nem fűtött szobát. Itt úgy döntöttünk, hogy inkább fizetünk fejenként 20 eurót egy szobáért, minthogy 15 euróért egy olyan padlástérben legyünk, ahol fel sem tudunk állni, konnektor sincsen stb.

A házig tartó sétánkat egy csodálkozó síelő tekintete követte.

A házhoz érkeve megszabadultunk terhüinktől és a terasz mellett leraktuk a hóra.

Az ásás jól haladt, így, hogy mind a nyolcan ott voltunk nem is jutott folyamatos tevékenység mindenkinek. Ezért cserélgettük egymást, eleinte a felső csoport a szépítéssel, a feldobált hó odább rakásával volt elfoglalva.

Vidámak voltunk, egy kicsit olyanok, mint a kisgyermek, akik örülnek az első hónak. Volt, aki a földön ülve túrta a havat vagy lapátolt, volt, aki jobban visszafogta érzelmeit és csendesebben végezte a rá jutó munkát.

A nap lassan eltűnt a horizontról, az ég sok színben búcsúztatta, melyek között volt kék, lila, sárga, rózsaszín, halvány bordó és ezek árnyalatainak sokasága.

Sötétedéskor már csak négyen ástunk Josi kíséretében, a lányok visszamentek, mivel négy ember bőven elég volt az ásáshoz.

Pont a felvonó alatt van a bejárat, itt kell ásnunk.

Délután fél ötkor már lemenőben volt a nap, megkezdődött a hófödte csúcsok színjátéka.

A hóréteg felső, összetömörödött, nehéz, kemény része után egy igen kemény csonthó réteg jött, ami után szinte csak jég következett. Ezt csak csákánnyal tudtuk feltörni. Ez alatt ismét puhább réteg jött, előkerült a kidőlt műanyag pálya szélét jelző rúd, majd alatta a barlang tábla is.

„...visszamentünk a házba” (Magyar Péter felvétele)

Ettől boldogságunk még jobban fokozódott, jól emlékeztünk Josi szavaira, amit alig egy órával korábban mondott, mégpedig azt, hogy ha a tábla megvan, akkor már jók vagyunk, alatta lesz a bejárat. Én, amikor adogatás közben volt időm, többnyire a lépcsőt formáltam. Amikor már teljesen besötétedett, mi is visszamentünk a házba.

Csak 10 percre mentünk fel szobáinkba, hogy elfoglaljuk, cuccainkat lepakoljuk. Az ásás közben kissé elázott, vizesebb ruháinkat kiterítettük, majd mentünk is le az étterembe.

Első körben a pultnál vettünk egy-egy forralt bort, és bevonultunk a belső helyiségbe, ahol rajtunk kívül nem volt senki. Az étteremben kezdetét vette az esti pálinkázás és sztorizás. A vacsorára, azaz a szakácsra várni kellett, de csak egy órát. A 7,5 eurós leves finom volt, jómagam ettem másfél levest, egy tésztát és a közös vörösborból is ittam egy kicsit.

Csak mi voltunk az étteremben, nem zavart minket senki, kezdetét vette a sztorizás.

Ez arra is lehetőséget adott, hogy jobban megismerjük egymást, legfőképpen a kevésbé komoly oldalainkról. :-)

Viszonylag korán mentünk fel szobáinkba, jó volt a meleg szobában aludni, a még kissé vizes cuccainkat szétterítve hagytuk, és vártuk a reggel 6:45-öt, hogy folytassuk az ásást. Mi ketten Petivel egy felsőbb emeleten aludtunk a 7-es szobában. A szomszéd szobát egy olasz síelő család foglalta el, ezért különösen nagy figyelmet kellett fordítani a csendre, míg a többiek egy szinttel lejjebb aludtak két szobában.

Második nap, január 3. péntek: Reggel 6:15-kor keltem. Odakint még sötét volt, de azért az ég szélén már halványan láttam a kelő nap fényét. Halkan készültünk, nehogy a szomszéd szobában alvó olaszokat felébresszük.

Mi négyen (az Opel utasai, fiúk) éhgyomorral mentünk le ásni.

Nagy volt a csend, a táj is aludt, jó volt körültekinteni, látni az óriási behavazott hegyeket, feltekinteni a ház fölötti gerincre. Érezhető volt, mi milyen aprók is vagyunk.

Feltekintés a ház fölött magasodó gerincre (Magyar Péter felvétele)

A viszonylag mély és keskeny gödör alján egy ember tudott dolgozni, és nem sokkal a tábla alatt meg is nyílt a bejárat. Igyekeztünk nagyobb tömböket feladni, melyek még mindig sűrűbb nagy tömbökből álltak, olyanok voltak, mint egy Ytong-tégla, akár iglut is építhettünk volna belőlük. A nagy csendnek a fejünk fölötti felvonó beindításának zaja vetett véget.

A gödör alján: a belyukadás előtti pillanatok

Mikor a bejárat már olyan nagyra tágult, hogy beférjek, becsúsztam, hogy alulról könnyebben körbe tudjam vésni a következő tömböt, onnan jobban láttam, hogy merre bontsák, illetve így Peti is le tudott jönni segíteni a gödör aljára. 8:45 elmúlt, Josiék is megjöttek, és átvették a műszakot.

Felsétáltunk a házhoz, és sejtettük, hogy innen számítva nem kell sok idő, hiszen a meglévő járatot csak ki kell tágítani, és el is indulhat az első csapat. Ünneplésképpen bent kapucsínóztunk.

Készülés a teraszon, melynek egyik legfontosabb fázisa: a főzőcskézés és az evés (Magyar Péter felvétele).

Majd kimentünk a teraszra főzőcskézni. Ott volt a nagy készülődés. Csomagoltunk, tömködtük a dolgokat a begekbe, öltözködtünk, vettük fel a slószrt, stb.

Jómagam az első, azaz 4 fős beszerelő csapatba kerültem, és a következő sorrendben mentünk be:

- Peti,
- Josi,
- Ági
- és én.

A barlang elején kellett egy hosszabb kötelet pár aknán végigvezetni.

Már beöltözve a bejáratnál: az első csapat épp leszállásra készül.

Bár rendszeren beöltöztünk, de mégis volt, amikor fáztunk. Josi elmondása szerint a barlang jóval jegesebb, mint szokott lenni, sőt, ennyire jegesnek még sohasem láttam. A járatba belógó jegek leverésével is ment az idő.

Az 50-es akna alján még fúrtunk és szereltünk, amikor nem igazán volt szükség a segítségemre, főztünk egy Smack-levest, ez idő alatt a hálósákomat magamra tekertem. A bivakos szinthez vezető útvonalunk kb. felénél adtam át a közös beget, helyette egy kisebb méretű közös beggel folytattam az ereszkedést. A beszerelési műveletbe nem lettem bevonva, de ahol szükségesnek láttam, ott módosítottam, igazítottam a dolgokon. A 280-as-akna aljától megszűntek a jeges szakaszok és érezhetően melegebb volt.

Lassan haladtunk, volt, aki már nehezen tudott koncentrálni a kötéltechnikai kihívások leküzdésére, de végül este 10-kor elértük a bivakot. Mire én leértem, már szépen igényesen ki volt terítve a nagy fólia, amely olyan volt, mint egy nagy szőnyegpadló. Ezután kezdetét vette a beköl-

tőzés, szállás elfoglalása, azaz a nagy kipakolás. Josi felajánlotta, hogy használjuk az itteni polifoamokat, melyeket hátrébb találunk. Később egy egyedi készítésű papucsot is felvettem, amely polifoamból volt meghajtogatva dáktéppel átkötve, ragasztva. Jó volt a hangulat. Kata és Peti között foglaltam el fekvőhelyemet.

Életem egyik legkényelmesebb barlangi bivakja, senki nem fázott.

Harmadik nap, január 4. szombat: Bár 7:30-kor csörgött Josi telefonébresztője, de amikor elkezdtem mozgolódni, kelni, rám szóltak, hogy aludjunk még, ezáltal egy kicsit még szundítottunk kb. másfél órát. Miután mindenki felébredt, Josi két túralehetőséget ajánlott fel.

Úgy döntöttünk, hogy a bivak mögötti oldalágat nézzük meg. Így reggeli után heten útnak is indultunk, vittünk főzőt és pár Smack-levest is. Eleinte laposabb rész következett, majd tágasabb részek és rövid köteles szakaszok váltogatták egymást.

Magyar Peti telefonjával készített egy pár igen jó felvételt.

A bivak mögötti oldalág első tágasabb része (Magyar Péter felvétele)

Egy idő után a lányok visszafordultak, mi fiúk öten mentünk tovább. Egy idő után eljutottunk ennek az ágnak a végéig, ami egy meredek törmeléklejtő volt. Itt egyértelmű volt, hogy zsákutcába futottunk és egy kicsit visszafelé indulva megálltunk a magunkkal hozott ételt megfőzni.

Miután belakmározunk, folytattuk a sétánkat a bivak felé. Már majdnem a bivaknál jártunk, amikor a lányokat utolértük.

Szép volt ez az oldalág, száraz, változatos, rövid kötelek, kis mászások, nekem nagyon tetszett.

Miután visszaértünk a bivakba, nagyobb főzésbe kezdtünk, és az előző estéről megmaradt sült szalonnás, kolbászos rizses kaját brokkoli levessel feljavítva ettük tovább. Jutott idő beszélgetésre is, sőt, a versemet is felolvastam.

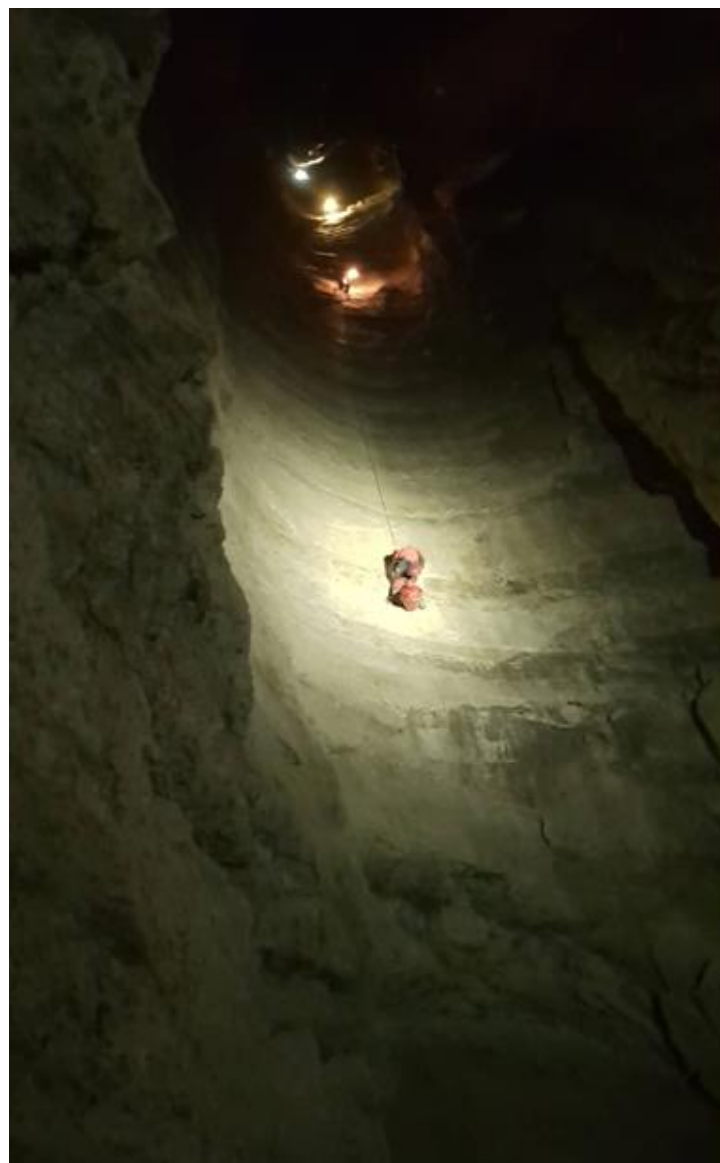
Viszonylag korán mentünk aludni, hiszen a tervezettek szerint hajnali 3-kor kelünk, sőt az első csoport tagjainak hajnali 2-kor kellett kelnie.

Jól aludtunk, nagy volt a csend, senki sem horkolt. A távolabbi víz csobogása sem volt zavaró.

Az oldalág egyik része (Magyar Péter felvétele)

Negyedik nap, január 5. vasárnap: Először Zsolti és András indultak útnak, ez idő alatt hálósákban várakoztunk, nem sokkal utánuk Évi és Ági is csatlakozott hozzájuk. Lassan kikeltünk mi is és hozzákezdünk az utolsó nagy föld alatti főzőcskézésnek. Miután belakmározunk, elkezdődött a nagy pakolás is. Gyúrtuk, tömtük a begeket, a versemet és 3 gyertyát a következő csoportnak hagytam. Majd miután teljesen elkészültem, én is elindultam: középen mentem, azaz az utolsó csapat elején. Viszonylag hamar utolértem a lányokat, pontosabban Ágit, és onnan együtt folytattuk a kifelé mászást. Valójában hol kettesben, hol másokkal együtt haladtunk. A nagy akna monotonitása nem volt rossz, én ezzel úgy vagyok, mint az úszással: haladás közben elgondolkozom. Ilyenkor mindig máshogyan gondolkodik az ember, mint bárhol máshol. Nem befolyásolja a külvilág, nem hat rá külső nyomás. Eszembe jut Kennedy élete, amikor egy komoly döntés várt rá, és ő ott hagyta a fehér házi ülését, elment úszni és úszás közben hozott egy olyan döntést, ami miatt nem lett harmadik világháború. Visszatérve a barlangi akna mászásához: érdekes ez, hiszen csapatban mozgunk, de valójában egy nagy aknában olyan érzetünk van, mintha egyedül másznánk. Az ötvenes akna után csakúgy, mint befelé, ismét megjelent a jég. Nőttek is a jégképződmények,

A 280 méteres akna (Magyar Péter felvétele)

több lett, mint amikor lefelé mentünk. Kifelé menet az egyik szűkebb rész alján megpillantottam a kötelet, arra lopótök formában rakódott rá a jég, tehát az a kötél, ami még 2 napja jégmentes volt, most egy ponton 12 cm átmérőjű jégbe van beburkolva. Valamennyit levertem róla, de nem mindet, hiszen itt az akna alján lévő részt nem használjuk, és ha esetleg egy kezdőbb mászik fel, annak nem árt, ha még van lefelé húzása is, hogy könnyebben átfusson a crollon a kötél. A jég sokat segített a beg vagy begek húzásakor. Így még a kissé szűk helyeken való átjutásnál sem volt

komoly nehézségünk. A kijáratnál Zsoltiék vártak, a házig kísérték, ahol meleg teát kaptunk. Ekkor találkoztam olasz barlangászokkal is, akik a Gortaniból jöttek és egyikük ismerte a Gemanatát is. A völgybe érve Zsolti az autójának vezetőülésén talált ásványvízből ivott egy kortyot. A vízivás után a palackban a víz azonnal megfagyott. Eszembe jutott a túlhűlt víz esete: amikor egy hajó bement egy túlhűlt vizű öbölbe és a mozgástól rögtön befagyott.

Csak úgy, mint a legutóbbi Caninról lejövő téli barlangtúra után, most is csináltam egy felvételt.